

текстовий редактор, за допомогою якого використовуємо різні варіанти введення шрифту (жирний, підрядковий, нарядковий), вставляємо символ або математичну формулу. Створивши ігрову вправу, надаємо посилання учням, вбудовуємо на свій сайт, ділимося з колегами в соцмережах [4].

Отже, зробити урок математики цікавим дуже легко. Все залежить від креативу вчителя. Тож давайте робити навчання цікавим.

Список використаних джерел

1. Що таке Kahoot! і чому його варто спробувати для організації дистанційного навчання. URL: <https://buki.com.ua/news/shcho-take-kahoot-i-chomu-yoho-var-to-sprobuvaty-dlya-orhanizatsiyi-dystantsiynoho-navchannya/>
2. Інтернет-сервіс мультимедійних дидактичних вправ LearningApps. URL: <http://internet-servisi.blogspot.com/p/learning-apps.html>
3. Що таке дошка Padlet? URL: <https://sites.google.com/site/ucnivskijproekt/instrukcie/so-take-doska-padlet>
4. Wordwall. URL: <https://koliganka.jimdofree.com/%D0%B2%D1%87%D0%B8%D1%82%D0%B5%D0%BB%D1%8C%D1%81%D1%8C%D0%BA%D1%96-%D1%81%D0%BC%D0%B0%D0%BA%D0%BE%D0%BB%D0%B8%D0%BA%D0%B8/wordwall/>

Тетяна Юрьєва

ПРАВА І СВОБОДИ В УКРАЇНІ: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ МЕХАНІЗМ ЗАХИСТУ

В сучасному світі проблема захисту прав і свободи людини є досить поширеною та необхідною для вирішення, вдосконалення правовими інститутами, зокрема, це стосується і нашої держави. Сьогодні будь – яка демократична держава забезпечує гідний захист прав та свобод людини. Сучасний світ розуміє всю важливість та необхідність забезпечення, регулювання прав і свобод людини, тому створив міжнародно – правові стандарти, які відображені у низці важливих міжнародно – правових актів, що встановили загальнолюдські стандарти прав та інтересів особи, визначивши ту межу, за яку держава не може виходити.

Україна активно співпрацює та дотримується міжнародних актів, які гарантують права та свободи людини. Сьогодні виникли деякі труднощі та проблеми щодо гідного забезпечення прав людини в нашій державі. Але наша держава усіма силами намагається виправити ситуацію та забезпечити належний захист прав та свобод людини на всій території України.

Актуальність теми прав та свобод людини завжди була у центрі нашого суспільства і світу в цілому. Україна не є винятком, адже дана тема

в нашій державі є досить важливою та потребує аналізу. Особливої значущості дана тема набуває в сучасний період формування України, як демократичної, соціальної та правової держави, яка повинна дбати про захист прав та свобод людини.

В конституційно-правовому статусі особи будь-якої демократичної держави відображається її гуманізм, демократизм та інші найістотніші риси. Конституції більшості країн світу, закріплюючи суспільний і державний лад, визначають основні права і свободи людини і громадянина, тобто їх статус.

Це характерно і для Конституції України. Правам, свободам та обов'язкам людини і громадянина присвячено II розділ. До того ж цей розділ є одним з найбільших, він містить 48 статей із 161 статті Конституції.

Україна завжди була вірною своїм міжнародним зобов'язанням у галузі прав людини. Зараз Європейська конвенція про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., найстаріший серед регіональних договорів про права людини й один з найавторитетніших міжнародно-правових документів у цій галузі, інші міжнародні пакти про права служать надійним орієнтиром для європейського гуманітарного розвитку України [7, с. 57].

Істотним надбанням Конституції України є передбачені нею нормативно-правові і організаційні гарантії. Гарантами прав і свобод за Конституцією є насамперед Президент, Верховна Рада, Кабінет Міністрів, суди. Конституція України піднесла права і свободи людини і громадянина на якісно вищий рівень. Всі права людини однаково необхідні для розвитку особистості, а тому будь-які спроби їхнього ранжування є неприпустимим. Такий підхід повністю відповідає сучасній міжнародній практиці [5, с. 4, 9].

У Конституції значно посилені гарантії реалізації та захисту прав людини. Зафіксована ціла низка як традиційних, так і нових прав і свобод, починаючи з права на відшкодування за рахунок держави чи місцевого самоврядування матеріальної та моральної шкоди, заподіяної їхніми незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю [5, с. 10].

В Україні права людини виступали та продовжують виступати свого роду заручниками складних процесів державотворення, об'єктом системних політичних спекуляцій з боку практично усіх політичних сил, що значною мірою у суспільній свідомості нівелювало й саму цінність прав людини [1, с. 77].

В Україні немає практично жодного права, яке б не порушувалося. З року в рік зростає кількість порушень прав людини та вчинених злочинів.

На жаль, громадяни України не звикли до можливості справедливого судового захисту своїх прав і свобод та не використовують цей засіб в повній мірі. Це обумовлено тим, що: по-перше, строк розгляду справ законодавчо чітко не встановлений, тому громадяни роками не можуть

захистити свої права, а це породжує недовіру, непошану громадян до суддів та судової системи загалом; по-друге, через неспроможність більшості громадян сплатити державне мито та скористатися послугами адвоката; по-третє, існує велика кількість колізій в українському законодавстві, нестабільність, часто змінюване законодавство. До проблем реалізації прав людини також відносять: бездіяльність органів державного управління (правоохоронних органів); роз'єднаність різних соціально-культурних груп у суспільстві; відсутність ефективної взаємодії державних органів та правозахисників; відсутність належної експертизи законотворення і нормотворення щодо дотримання прав і свобод людини і громадянина; бідність українців, яка робить їх зручним об'єктом для маніпулювання з боку власників капіталів [2].

Але попри всі зазначені проблеми система прав і свобод людини і громадянина, що гарантується Конституцією України та відповідає міжнародним правовим актам – Загальній декларації прав людини 1948 р., Міжнародному пакту про громадянські і політичні права 1966 р., Європейській конвенції про захист прав людини і основоположних свобод 1950 р., – не може бути обмежена. У протилежному випадку обмеження буде незаконним і нелегітимним. Будь-який суб'єкт конституційного права, причетний до неконституційного обмеження прав людини, нестиме юридичну відповідальність за відповідну дію або поведінку [6, с. 178].

На жаль, Україна ще не може похвалитися особливими досягненнями у галузі прав людини. Однак й те, що зроблено за часи незалежності, не може не викликати захоплення. Це, насамперед, новосформовані інститути захисту прав людини – Уповноважений Верховної Ради України з прав людини, Конституційний Суд України та адміністративні суди тощо [1, с. 81].

Також відповідно до конституційної гарантії (ст. 22 Конституції України) права і свободи людини і громадянина забезпечуються належною діяльністю органів державної влади.

Конституційний механізм забезпечення основних прав і свобод виявляється у функціонуванні певних організаційних і процесуальних інститутів правового захисту, які є в тісній діалектичній взаємозалежності. Таким чином, основні права і свободи в системі конституційного права становлять певну сукупність надпозитивних ідей та уявлень, які в механізмі конституційної юстиції реалізуються через формування основоположних принципів права. На рівні конституційних органів влади важливу роль щодо гарантування основних прав і свобод відіграє діяльність Конституційного Суду України. Суду загальної юрисдикції є гарантом основних прав і свобод, які розглядають скарги фізичних і юридичних осіб на дії та рішення органів публічної влади, якими порушуються основні права та свободи [3, с. 54].

Згідно з ч. 2 ст. 55 Конституції кожен має право звертатися за захистом своїх прав до омбудсмена, який є конституційним органом влади

спеціальної компетенції, що розглядає спірні випадки між приватними особами та державою. Також ст. 55 Конституції зазначено, що судовому захисту підлягають усі без винятку права і свободи, на відміну від радянських часів, коли судовий захист фактично був вибірковий: чимало скарг громадян на ущемлення їхніх прав взагалі виключалося із судової юрисдикції [2].

Система органів прокуратури також покликана сприяти захистові прав і свобод у разі виникнення юридичного спору або порушення прав громадянина. Додатковою процесуальною гарантією захисту основних прав і свобод виступає право на звернення до міжнародних установ, юрисдикцію яких визнала Україна [4, с. 54].

Отже, можна дійти висновку, що права і свободи людини відіграють надто важливу роль у житті будь-якої держави, насамперед демократичної. Права та свободи людини є основною цінністю демократичного суспільства. Сьогодні ми маємо певні відхилення від норм забезпечення належного захисту прав та свобод людини, проте наша держава намагається забезпечити надійний захист цих прав, дотримується міжнародних договорів та розвиває правові інституції, які безпосередньо стосуються захисту прав та свобод людини. Україна є демократичною державою, а це означає, що захист прав та свобод людей, громадян – найвища цінність нашої держави.

Список використаних джерел

1. Єльнікова М. О. Удосконалення механізму реалізації та захисту прав людини в Україні. *Проблеми законності*. Харків, 2015. Вип. 129. С. 76–83.
2. Колесніченко В. Захист прав людини – найголовніша національна ідея України. URL: <http://blogs.pravda.com.ua/authors/kolesnichenko/4f3365b57204>
3. Конституція України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96%D0%B%D1%80> (дата звернення 25.03.2021).
4. Наливайко Т. В. Права і свободи в Україні: конституційно-правовий механізм захисту. *Часопис Київського університету права*. Київ, 2009. № 2. С. 49–55.
5. Погорілко В. Ф., Головченко В. В., Сірий М. І. Права та свободи людини і громадянина в Україні. К. : Ін Юре, 1997. 252 с.
6. Скрипнюк О. В. Конституційні права і свободи людини у сучасній Україні та пошук оптимальної моделі їх захисту. *Вісник Національної академії правових наук України*. Київ, 2014. № 4(79). С. 176–182.
7. Скрипнюк О. В. Права і свободи людини та громадянина: міжнародні стандарти, національна практика та проблеми їх конституційної модернізації в Україні. *Проблеми законності*. Київ, 2014. Вип. 125. С. 56–63.